

Evaņģēlija mācīšanās un mācīšana

Deivids M. Makonkijs

pirmais padomnieks Svētdienas skolas vispārējā prezidijā

Tas, kas ir visbūtiskākais, ir attieksme jeb gars, ar ko skolotājs māca.

Kā vispārējās Svētdienas skolas prezidija loceklis es jūtos tā, it kā man būtu jāsāk sava runa šajā rītā, sakot: „Labrīt, klase!”

Mans vēstījums šodien ir visiem tiem, kuri ir aicināti mācīt neatkarīgi no tā, kādā organizācijā jūs kalpojat un vai jūs esat Baznīcai nesen pievērsti vai skolotājs ar ilggadēju pieredzi.

Es nerunāšu par to, „kā” mācīt, bet drīzāk par to, „kā” mācīties. Pastāv nozīmīga atšķirība starp to, ko skolotājs saka, un to, ko cilvēki klasē dzird vai mācās.

Kādu brīdi padomājiet par skolotāju, kurš patiešām ir panācis pārmaiņas jūsu dzīvē. Kas viņā tāds bija, kas lika jums atcerēties to, kas tika mācīts, vēlētiet pašiem uzzināt patiesību, pielietot savu rīcības brīvību un rīkoties pašiem, nevis tikai ļaut, lai ar jums rīkotos? Citiem vārdiem — kas jums lika mācīties? Kas šajā skolotājā bija tāds, kas viņu izcēla citu vidū?

Kāds labs skolotājs un rakstnieks teica: „Lai mācītos, visbūtiskākais ir attieksme. Skolotāja attieksme.”¹

Ievērojiet, ka tas, kas ir visbūtiskākais, lai mācītos, nav gadu skaits, cik ilgi skolotājs ir bijis Baznīcas loceklis, vai tas, cik liela mācīšanas pieredze cilvēkam ir, vai pat skolotāja zināšanas par evaņģēliju vai mācīšanas metodēm. Tas, kas ir visbūtiskākais, ir attieksme jeb gars, ar ko skolotājs māca.

Vispasaules vadītāju apmācības sanāksmē Elders Džefrijs R. Holands pastāstīja šādu stāstu:

„Daudzus gadus man ir patīcis stāsts, ko prezidents Pekers stāstīja par Viljama E. Bereta bērnības Svētdienas skolas skolotāju. Kāds pavecs dāņu izcelsmes brālis tika aicināts mācīt trokšņainu zēnu klasi. Viņš īpaši labi nerunāja angļiski; viņam joprojām bija izteikts dāņu akcents; viņš bija daudz vecāks, ar lielām fermeru rokām. Tomēr viņam bija jā māca šie jaunie, trakulīgie 15-gadnieki. Visādā ziņā tas neizskatījās pēc laba salikuma. Taču brālis Berets mēdza teikt — un tā ir daļa, ko citē prezidents Pekers, — ka šis vīrs viņiem kaut ko iemācīja; ka, neskatoties uz visiem šiem šķēršļiem, visiem šiem ierobežojumiem, šis vīrs aizsniedza šo trokšņaino, 15 gadus veco bērnu sirdis un izmainīja viņu dzīves. Un brāļa Bereta liecība bija: „Mēs varējām sasildīt savas rokas viņa ticības ugunī.””²

Labi evaņģēlija skolotāji mīl evaņģēliju. Viņi ir sajūsmā par to. Un tāpēc, ka viņi mīl savus studentus, viņi vēlas, lai tie justos tā, kā viņi jūtas, un pieredzētu to, ko viņi ir pieredzējuši. Mācīt evaņģēliju nozīmē dalīties savā mīlestībā pret evaņģēliju.

Brāļi un māsas, skolotāja attieksme nav iemācāma, tā ir notverama.³

Kā tad lai mēs radām attieksmi, kas ir nepieciešama, lai būtu prasmīgi skolotāji? Es vēlos pārrunāt četrus evaņģēlija mācīšanas pamatprincipus.

Pirmkārt, iedziļinieties Rakstos. Mēs nevaram mīlēt to, ko nezinām. Izveidojiet ikdienas Rakstu studēšanas ieradumu, nodalītu un nošķirtu no jūsu sagatavošanās stundai. Pirms mēs varam mācīt evaņģēliju, mums evaņģēlijs ir jāzina.

Prezidents Tomass S. Monsons joprojām glabā dārgas atmiņas par savu bērnības Svētdienas skolas skolotāju. Viņš teica:

„Man kā mazam zēnam bija pieredze nonākt ļoti prasmīgas un iedvesmotas skolotājas ietekmē, kura uzklusēja mūs un kura mīlēja mūs. Viņu sauca Lūcija Gerča. Mūsu Svētdienas skolas klasē viņa mūs mācīja par pasaules Radīšanu, Ādama Krišanu, Jēzus Izpirkšanas upuri. Viņa atveda uz savu klasi kā godātus viesus Mozu, Jozuu, Pēteri, Tomu, Pāvilu un, protams, Kristu. Lai arī mēs viņus neredzējām, mēs iemācījāmies mīlēt, godāt un līdzināties viņiem.”⁴

Lūcija Gerča spēja uzaicināt šos godātos viesus savā klasē, jo viņa pazina viņus. Viņi bija viņai dārgi draugi. Pateicoties tam, arī viņas klase iemācījās „mīlēt, godāt un līdzināties viņiem”.

Tas Kungs teica Hairamam Smitam: „Nemeklē paziņot Manu vārdu, bet vispirms meklē iegūt Manu vārdu.”⁵ Šī pamācība attiecas uz katru no mums.

Tas Kungs mums ir pavēlējis pētīt Rakstus,⁶ baudīt tos⁷ un paglabāt tos.⁸ Ja mēs nopietni pētīsim un apdomāsim Tā Kunga vārdu, ar mums būs Viņa Gars. Mēs iepazīsim Viņa balsi.⁹

Neilgi pēc tam, kad es tiku aicināts par staba prezidentu, mūsu staba prezidiju apmācīja reģiona Septiņdesmitais. Apmācības laikā es uzdevu jautājumu, uz ko viņš atbildēja: „Tas ir labs jautājums. Atšķirsim *Baznīcas instrukciju rokasgrāmatu*, lai atrastu atbildi.” Tad mēs atvērām rokasgrāmatu, un tur bija atbilde uz manu jautājumu. Mazliet vēlāk tajā apmācībā es uzdevu citu jautājumu. Atkal viņš atbildēja: „Labs jautājums. Paskatīsimies rokasgrāmatā.” Es neuzdrošinājos uzdot vēl kādu jautājumu. Es nodomāju, ka labāk ir izlasīt šo rokasgrāmatu.

Kopš tā laika es esmu domājis, ka Tas Kungs atbildētu līdzīgi katram no mums, ja mēs prasītu Viņam par savām rūpēm vai jautājumiem. Viņš teiktu: „Tas ir labs jautājums. Ja tu pārlasīsi Almas 5. nodaļu vai Mācības un Derību 76. nodaļu, tu atcerēsies, ko Es jau esmu teicis tev par to.”

Brāļi un māsas, tas būtu pretēji debesu kārtībai, ja Tas Kungs atkārtotu katram no mums individuāli to, ko Viņš jau ir mums atklājis kolektīvi. Raksti satur Kristus vārdus. Tie ir Tā Kunga balss. Rakstu studēšana māca mums sadzirdēt Tā Kunga balsi.

Otrkārt, pielietojiet savā dzīvē to, ko jūs mācāties. Kad Hairams Smits vēlējās piedalīties šajā diženajā pēdējo dienu darbā, Tas Kungs viņam teica: „Lūk, šis ir tavš darbs — turēt Manas pavēles, jā ar visu savu spēku, prātu un izturību.”¹⁰ Mūsu pirmais un vissvarīgākais darbs kā skolotājiem ir turēt baušļus ar visu savu spēku, prātu un izturību.

Treškārt, tiecieties pēc Debesu palīdzības. Lūdziet Tam Kungam Viņa Garu ar visu savas sirds spēku. Rakstos teikts: „Ja jūs nesaņemsit Garu, jūs nemācīsīt.”¹¹ Tas nozīmē, ka, pat ja jūs izmantojat visas pareizās mācīšanas metodes un tas, ko jūs mācāt, ir patiesība, bez Gara patiesa mācīšanās nenotiks.

Skolotāja loma ir „palīdzēt cilvēkiem uzņemt atbildību par evaņģēlija mācīšanos — radīt viņos vēlēšanos studēt, saprast un dzīvot pēc evaņģēlija.”¹² Tas nozīmē, ka skolotājiem nav tik daudz jākoncentrējas uz savu sniegumu, bet gan uz to, kādā veidā mēs palīdzam citiem mācīties un dzīvot pēc evaņģēlija.¹³

Kad bija pēdējā reize, kad jūs nometāties ceļos lūgšanā un lūdzāt Tam Kungam ne tikai palīdzību saistībā ar jūsu stundu, bet arī palīdzību, lai jūs zinātu un apmierinātu katra studenta vajadzības jūsu klasē? Neviena klase nav par lielu, lai mēs nevarētu lūgt iedvesmu par to, kā aizsniegt katru studentu.

Tas ir dabiski, ka skolotājiem ir neatbilstības sajūta. Jums jāsaprot, ka „vecums un briedums, un intelektuālā apmācība nav nekādā veidā un nekādā pakāpē nepieciešami, lai sazinātos ar To Kungu un ar Viņa Garu”.¹⁴

Tā Kunga solījumi ir droši. Ja jūs nopietni pētāt Rakstus un saglabājat savos prātos dzīvības vārdus, ja jūs turat baušļus no visas savas sirds un lūdzat par katru studentu, jūs baudīsīt Svētā Gara klātbūtni un jūs saņemsit atklāsmi.¹⁵

Ceturtkārt, brāļi un māsas, ir ārkārtīgi svarīgi, lai mēs pielietotu savu rīcības brīvību un bez kavēšanās rīkotos saskaņā ar garīgajiem pamudinājumiem, ko mēs saņemam.

Prezidents Tomass S. Monsons mācīja: „Mēs skatāmies. Mēs gaidām. Mēs ieklausāmies tajā klusajā, mierīgajā balsī. Kad tā runā, gudri vīrieši un sievietes paklausa. Gara pamudinājumus nedrīkst atlikt.”¹⁶

Jums nav jābaidās pielietot savu rīcības brīvību un rīkoties atbilstoši domām un iespaidiem, ko Tā Kunga Gars ieliek jūsu sirdī. Sākumā jūs varētu justies neveikli, taču es apsolu jums, ka patīkamākā un gandarījuma pieredze, kas jums būs kā skolotājam, būs tad, kad jūs pakļausities Tā Kunga gribai un rīkosities atbilstoši pamudinājumiem, ko jūs saņemat no Svētā Gara. Jūsu pieredze stiprinās jūsu ticību un sniegs jums lielāku drosmi rīkoties nākotnē.

Dārgie skolotāji, jūs esat viens no šīs Baznīcas lielajiem brīnumiem. Jums ir dāvāta svēta uzticība. Mēs jūs mīlam un paļaujamies uz jums. Es zinu, ka, ja mēs pētīsim Rakstus un dzīvosim tā, lai būtu cienīgi saņemt Svētā Gara sadraudzību, Tas Kungs mūs paaugstinās mūsu aicinājumos un atbildībā, lai mēs varētu paveikt Tā Kunga doto uzdevumu. Lai mēs visi tā varētu darīt — tā ir mana lūgšana Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Deivids Makuloks, "Teach Them What You Love," runa teikta 2009. g. 9. maijā, Soltleikas Tabernaklā, Soltleiksitijā, Jūtas štatā.
2. Džefrijs R. Holands, "Teaching and Learning in the Church," *Liahona*, 2007. g. jūn., 72. lpp.
3. Skat. McCullough, "Teach Them What You Love."
4. Tomass S. Monsons, "Examples of Great Teachers," *Liahona*, 2007. g. jūn., 76. lpp.
5. Mācība un Derības 11:21.
6. Skat. Jāņa 5:39.
7. Skat. 2. Nefija 32:3.
8. Skat. Džozefs Smits — Mateja 1:37.
9. Skat. Mācība un Derības 18:36; 84:52.
10. Mācība un Derības 11:20.
11. Mācība un Derības 42:14.
12. *Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching* (1999), 61. lpp.
13. Skat. *Teaching, No Greater Call*, 60.–62. lpp.
14. Dž. Rūbens Klārks, jaun., *The Charted Course of the Church in Education* (uzruna semināra un institūta vadītājiem Aspengrovā, Jūtas štatā, 1938. g. 8. aug.), 6. lpp.
15. Skat. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 132. lpp.
16. Tomass S. Monsons, "The Spirit Giveth Life," *Liahona*, 1997. g. jūn., 4. lpp.